

Men det er sikkert, at skal vi ikke snart staa overfor denne Nødvendighed, er det givet, at vi maa holde meget stærkt igen. Den højtærede Minister har været i det heldige Tilfælde at kunne lide lidt mere ved Pungen, end jeg har kunnet, og han har ogsaa gjort det, som jeg paa-viste i mit Indledningsforedrag. Allerede dette Finanslovsforslag er ikke saa lidt rigeligere end de Finanslovsforslag, som det faldt i min Lod at forelægge. Men der maa nu passes meget nøje paa overfor Ændringsforslag i Samlingens Løb. Ansvar ligger jo her ganske overvejende hos Regeringen. Det er højt sandsynligt, at naar den højtærede Regering forelægger selv ret kostbare Ændringsforslag, og forelægger dem — hvad jeg ikke tvivler om, at den vil — med Fornuft og Omsigt, og saaledes, at de gaar ud paa Iværksættelse af Foranstaltninger, der i og for sig er gode og rimelige, vil den opnaa at se dem vedtagne saa vel i dette Ting som i Landstinget. Men dermed er Regeringens finansielle Ansvar paa ingen Maade dækket. Regeringen maa vide, at naar der fremkommer saadanne i og for sig fornuf-tige og rimelige Forslag fra den, vil de efter al Sandsynlighed blive vedtaget, idet saavel dette Ting som Landstinget mere ser paa den enkelte Foranstaltnings Hensigtsmæssighed end paa den samlede finansielle Tilstand og paa, om nu ogsaa Finanserne kan bære det ene Ændringsforslag efter det andet. Men Overvejelsen af, hvorvidt de kan det, ligger hos Regeringen og ganske særlig hos den højtærede Finansminister. Derfor er det ham, der hovedsagelig har Ansvar for, at Ændringsforslagene og de nye Foranstaltninger, som enten indledes gennem Kommis-sioner eller forsøges umiddelbart satte i Værk gennem Ændringsforslag og nye Lovforslag, ligger indenfor, hvad vor finansielle Bæreevne tillader.

Naturligvis er det klart — den Vej er jeg ogsaa slaaet ind paa selv —, at større Nyanskaffelser af indtægtgivende Statsaktiver nødvendigvis maa afholdes ved Laan. Det sker jo i saa godt som alle andre Lande, og ser vi f. Eks. hen til, i hvor stort Omfang Anskaffelser af indtægtgi-vende Statsaktiver i Lande som Norge og Sverige dækkes gennem Laan, er det ganske anderledes betydeligt end her. Derfor vil jeg heller ikke sige, at det ligger udenfor en finansiell Rimeligheds Grænse, hvis vi skal have saa store og kostbare Foranstaltninger gennemført — Foranstaltninger, som jeg, lad mig sige det, for øvrigt sag-

ligt set yder min Sympati — som Mas-nedø-Broen og Rødby—Femern-Routen, maa det ske gennem Laan. Skal vi have Trafikforholdene mellem Jylland og Øerne forbedret, hvilket jeg ogsaa tror bliver en Nødvendighed, maa Udgiften afholdes ved Laan, vi kan ikke afholde den af Driften. Men for det første er det en dyr Historie i vore Dage at optage Laan, dernæst skal saadanne Laan baade forrentes og afbe-tales, saa ogsaa, naar vi tager det paa den Maade, naar vi ret hurtigt til Grænsen af, hvad der finansielt kan bæres. Naar der for os ligger saa store Opgaver, som ikke Aar efter Aar lader sig skyde til Side, maner det saa meget mere til en høj Grad af Tilbageholdenhed paa alle de Omraader, hvor man kan holde sig til-bage, navnlig paa alle de Omraader, hvor det drejer sig om ikke-produktive Udgifter.

Den højtærede Finansminister var atter inde paa Teaterskatten og sagde selv, at vi røg Fredspiben med hinanden, og at Teaterskatten var snart det eneste, vi havde at slaas om. Ja, vi har jo ikke meget, og selv i disse finansielle Betragtninger, jeg her har gjort gældende, tror jeg ikke, at den højtærede Finansminister er saa meget uenig med mig. Hvad Teater-skatten angaar, vil man jo ikke røre ved den, og derfor kunde det næsten synes temmelig overflødigt at drøfte den her, men jeg maa atter sige til den højtærede Finansminister, at han behandler dette Emne, forekommer det mig, paa en noget besynderlig Maade. Naar han nu vil skyde mig i Skoene, at jeg ansaa det for god Økonomi, at Staten gav 300,000 Kr. til Det kongelige Teater og tog 98,000 ved Billet-skatten; er det en noget for billig Maade at komme fra den Ting paa. (*Finansministeren*. [Brandes]: Det er en noget for dyr Maade!). Det er en noget for billig Maade, for den højtærede Minister ved akkurat lige saa godt som jeg, at der ved Lov er fastsat et vist bestemt Tilskud og visse bestemte Ydelser af Statskassen til Det kongelige Teater, som ikke har det allerbitterste at gøre med Billets-katten. Naar man hører den højtærede Finansminister, skulde man tro, at de 300,000 Kr. til Det kongelige Teater og de 98,000 Kr. af Billets-katten var to Sider af samme Sag. Det er saa overmaade langt fra, Det kongelige Teater har haft et Underskud paa 65,000 Kr. udover, hvad der er normeret som Statstilskud til Teatret, og det er disse 65,000 Kr., som den højtærede Minister har at holde sig til, og han er ganske ube-rettiget til at mene, at Aarsagen til dette